

Butlletí **del Centre Català de Lausana**

Rue de Genève 91

1004 LAUSANNE

Jaume Lluçà BALMES
1810 - 1848

N. 101

Agost 2010

CENTRE CATALÀ DE LAUSANA

Rue de Genève 91
1004 LAUSANNE

☎ 021 625 93 86
CCP: 10-8336-2

e-mail: centre.catala.lausana@bluewin.ch

Butlletí N° 101

Agost 2010

SUMARI

	Pàgina
EDITORIAL	3
INTERVIU A XAVIER URBANEJA, per Jordi Serra	4 a 8
JAUME BALMES, L'OBLIDAT, per Francesc Bellmunt	9 a 12
EN LA MORT DE JOAN ANTONI SAMARANCH, per Carme Eberenz-Greoles	13 a 16
VISCA CATALUNYA VISCA ELS CATALANS, , per Mélanie Mojon	17 i 18
DIADA DE SANT JOAN, per Grup Joves del CCL.....	18
PINTURES RUPESTRES, per Silveri Kirchner	19
AUCA DEL PA AMB TOMÀQUET, per Ramon Cuéllar i Joan Vilamala.....	20 i 21
EL GRUP SARDANISTA, per Mercè Amela	22
TENIM UN NOM QUE EL SAP TOTHOM, per Xavier Urbaneja	23 i 24
LA ROSA DE SANT JORDI, per Tona Fernández.....	25
DIADA DE SANT JORDI, per Josep Maria Tarròs i Vidal.....	26 i 27
FESTA MAJOR DE CASA NOSTRA DE SUÏSSA, per Josep Maria Tarròs Vidal	28
PLAÇA MAJOR.....	29
EL QUE NO MATA ENGREIXA	30 i 31
RESULTAT DE L'ENQUESTA, per Monserrat Ferrer.....	32
ACTIVITATS REALITZADES	33 a 36
ENS HEM ASSABENTAT	36 i 37
PREMIS BATISTA I ROCA	38
CONCURS	38
LLIGA DE FUTBOL	39

ISSN 1012 - 4039

*Butlletí realitzat amb el suport de la
Secretaria de Relacions Exteriors del
Departament de la Presidència de la
Generalitat de Catalunya*

EDITORIAL

Qui és el tocampanes del Centre? M'autoatribueixo aquest títol en el bon sentit de la paraula (no el pejoratiu) per llençar les campanes al vol en honor del nou president del Centre Català de Lausana..

Ja fa temps que, subreptíciament ens preocupava el relleu generacional per fer front a la continuació de la nostra tasca començada 40 anys endarrere, car si bé aquella generació ha tingut descendència, sabut és que els fills nascuts aquí i educats aquí, se senten completament integrats en l'entorn cultural que els ha vist créixer, com lògicament ha de ser. Encara que no reneguim doncs els seus orígens, l'interès per la cultura paterna cau en picat i el dels néts o segona generació ja només és residual.

Per sort, la vinguda de catalans nous no s'ha acabat i la majoria d'aquests sí que senten el país (el nostre). A més són gent que domina la llengua (cosa poc corrent en la nostra generació per les circumstàncies sabudes), que està ben preparada culturalment i que té ganes de treballar. D'aquesta fornada n'ha sortit el nou president Xavier Urbaneja que ha pres la iniciativa d'agafar la direcció amb entusiasme. Si tenim encara en compte que ja des de fa un any tenim també a Josep Maria Tarròs com a secretari jove i que recentment s'ha incorporat a la junta la Montse Ferrer, jove mare plena d'iniciatives, el Centre ha de rutllar. Enhorabona!

Francesc Bellmunt

Relleu generacional, temps de canvis, actualització, o com preferiu anomenar-ho, però el que és del tot cert és que el Centre Català de Lausana està viu, molt viu. Amb la constitució de la nova Junta, una mescla de joventut i experiència, es va donar el tret de sortida. La joventut ens dona molta força i ganes de fer moltes coses, i l'experiència... no té preu!

Des del març, afrontem molts projectes nous i diferents. Quin és el nostre objectiu? Doncs que el CCL esdevingui un lloc de referència de cultura i catalanisme a Lausana, alhora que punt de trobada per nouvinguts i residents de fa temps, amb independència de l'edat, el sexe o la nacionalitat.

Si us pregunteu com es pot fer això, us diré que creiem en dos ingredients essencials: L'ús de les noves tecnologies, i gaudir d'un bon equipament. En aquesta direcció, hi hauran canvis significatius al Centre durant l'estiu: Remodelació de gran part del mobiliari i equipament, gràcies a una subvenció de la Generalitat, i primera fase de catalogació de la Biblioteca del Centre perquè el seu fons, que conté més de 2000 obres, pugui ser disfrutat per tots els socis.

Comencem molt fort i en som conscients, però també sabem que aquests canvis són imprescindibles per a la continuïtat del nostre Centre. Ja ho diuen els més savis: Renovar-se o morir. Nosaltres ja hem pres la nostra decisió. Esperem que en gaudiu!

Bones vacances i ens veiem el Setembre.

Xavier Urbaneja

INTERVIU A XAVIER URBANEJA

A la darrera Assemblea General del Centre Català de Lausana (CCL), en Xavier Urbaneja i Biosca va ser elegit com a nou President, prenent el relleu d'en Francesc Bellmunt. Per tal de conèixer-lo una mica més ens ha semblat oportú fer-li l'entrevista d'aquest butlletí.

Xavier, ens pots explicar a grans trets la teva vida?

Vaig néixer a Barcelona ara fa ja 32 anys (sóc de la collita del 77). És en aquesta ciutat on he crescut i viscut fins fa quatre anys. Més concretament, sóc i em considero del barri de Gràcia, bé, de fet, m'hi consideraré sempre...

Actualment treballo fent R&D (recerca i desenvolupament) en una empresa biotecnològica situada prop de Ginebra, a Plan-les-Ouates. Sóc químic, i si em pregunten per què, us diré que ja de petit em sentia atret per la seva imatge provinent del cinema, perquè em considero curios de mena, i sempre m'ha agradat barrejar coses i veure què en resulta, especialment a la cuina on es pot acabar provant tot. Suposo que és tot això que em va portar a escollir ciències. A les portes de la universitat, vaig triar la química perquè era la branca que jo considerava més atractiva: dinàmica, creativa i alhora em donava resposta a moltes preguntes estimulants els meus sentits: olors agradables, però també pudents, sòlids molts lleugers i líquids molt densos, canvis de colors espectaculars, productes molt dolços i d'altres molt tòxics, i sense oblidar les explosions... Un cop dins, línia recta: llicenciatura, màster, doctorat, post doctorat i fins ara...

I què et porta a Lausana?

Vaig arribar a Suïssa per motius professionals. Amb el títol de doctor sota el braç, l'estada post doctoral a l'estranger és altament recomanada, per no dir quasi obligatòria, tant si un vol fer recerca a l'empresa privada com a l'universitat. En el meu cas, això no era cap sacrifici, temps abans ja havia tingut l'oportunitat de fer una curta estada a Alemanya, i bàsicament estava esperant el dia que arribés el moment de fer-ne una de més llarga. La dificultat més gran era fer coincidir la meva estada a l'estranger amb la de la meva parella, actualment la meva dona, de manera que poguéssim continuar vivint junts sense renunciar cap dels dos a la nostra carrera. Amb un mapa del món a les mans i després de moltes reunions a casa però també amb cadascun dels nostres respectius directors de tesi, Suïssa apareixia situada en el primer lloc de la nostra llista: una bona reputació en la recerca, una atracció personal pel país de la xocolata, del formatge i dels Alps, i una distància no excessiva respecte Catalunya i les nostres famílies, n'eren els arguments més sòlids.

Vam apostar decididament per aquest país i la moneda va sortir cara: a primers del 2006 vaig començar la meva etapa post doctoral a la Universitat de Ginebra. La meva dona va aconseguir un post doctorat també a la Universitat de Lausana, cosa que explica el motiu de viure a la capital del cantó de Vaud.

Quina és la teva actual situació familiar?

El primer dia de treball a Ginebra tenia la meva parella encara a Barcelona, i quedava un mes fins que podés arribar. Quatre anys més tard, quan torno de la feina de Ginebra a casa m'espera la meva dona i la meva filla: El canvi ha estat més que considerable en aquests darrers 4 anys, no?

Montserrat Ferrer, Xavier i llur filla Laia

Et va ser fàcil adaptar-te a la vida suïssa? Quins han estat els contrastos més importants per tu entre la vida a Suïssa i a Catalunya?

Amb el temps que portem vivint aquí, considero que a Suïssa s'hi viu molt bé; tan bé com he viscut a Catalunya, però els definiria com móns complementaris: el que un té, li manca a l'altre. De Suïssa, o més concretament de Lausana, m'agraden els seus parcs, la tranquil·litat, el paisatge natural, el transport públic... de Barcelona, l'ambient dels carrers, els horaris i la facilitat de tracte amb la gent...

Adaptar-se no ha estat gens difícil. A nivell social, el fet de jugar a bàsquet en diferents equips i també entrenar m'ha permès conèixer molta gent del país. El CCL m'ha donat la quota necessària de coneixences catalanes.

A nivell professional, i tot i que la meva experiència no és extensa, diria que aquí el guió es segueix més segons les regles establertes. A Ginebra, l'ambient que he trobat és d'una gran multiculturalitat que fa força interessant les relacions humanes. A nivell de recerca i mitjans, m'ha sorprès gratament veure que Catalunya no té massa a envejar. Suïssa però, ja té la fama arreu del món.

Com vas conèixer el CCL?

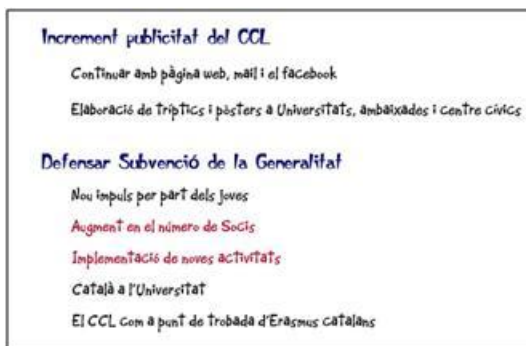
L'arribada a Suïssa ens neguitejava una mica. No sabíem per on buscar pis, on era millor anar a viure (si a Ginebra, si a Lausana o bé a un poblet enmig)... així que mirant per internet ja sabíem de l'existència del Centre. Al final i per manca de temps, com sempre, no va ser fins un cop instal·lats a Lausana, un mes d'abril, que vam decidir passar-nos-hi, trobant-nos enmig de la celebració de Sant Jordi. La nostra idea era de tenir un punt de suport i d'orientació en l'arribada a un nou país.

Per què has acceptat ser President del Centre?

Si m'ho haguessin preguntat aquell dia m'hagués fet un fart de riure... no m'ho hagués imaginat mai. Ara, les respostes serien vàries: I per què no?... seria la primera que em vindria al cap. Després, potser afegiria que per diferents motius: Una mica pel meu caràcter, m'agrada fer coses diferents a la química, i també m'encanta acceptar nous reptes. Encarregar-me de les retransmissions del Barça, va implicar-me més i em va fer adonar que es podien fer coses molt interessants. Per dur-les a terme però, calia fer canvis a tots els nivells, i la millor manera de fer-ho és sempre des de dins.

Cap a on va el CCL?

El CCL conjuntament amb els altres centres catalans de Suïssa i probablement amb la major part dels d'Europa afronten avui dia un mateix problema: l'envelliment dels seus socis i la manca de relleu generacional. Això, ben mirat, no és sorprenent. Els temps han canviat, les distàncies s'han escurçat i la majoria de joves que marxen avui dia a l'estranger ho fan temporalment, per fer estades a l'estranger que els ajudi a millorar el seu currículum a nivell d'estudis o feina. Per altra banda, els fills dels “fundadors” dels centres, s'han integrat completament al nou país, com és lògic, i molts d'ells estan casats amb suïssos; els nets, doncs, ja és molt si parlen i/o comprenen el català. Que aquest fet sigui comú i lògic no vol dir que no es pugui fer res. El CCL vol provar de sortir-se'n d'aquesta espiral que el conduiria inexorablement al seu tancament en un futur no massa

Part del programa presentat pel nou president a l'A.G.

llunyà. Potser aquest seria un altre motiu a afegir a la llista de raons per la qual em vaig decidir a donar el salt i prendre el relleu d'en Francesc Bellmunt com a president. El nostre Centre compta amb una estructura molt ben organitzada des de fa molts anys, un local gran i ben localitzat, i un bon grapat de socis que li confereixen un gran potencial per poder fer coses i dur a terme projectes molt interessants. Seria una autèntica llàstima desaprofitar tot aquest treball tan ben fet durant més de 40 anys. Com ja vaig comentar durant l'assemblea del darrer mes de març, crec que havia arribat el bon moment per posar el CCL dins el context actual: la utilització de les noves tecnologies, l'adequació al nou tipus de socis i, per tant, l'oferta d'activitats amb un perfil més actual. El nou rumb a prendre seguiria els quatre pilars bàsics següents: *Català-Obert-Qualitat-Sostenible*. Català perquè hi ha una identificació amb les nostres arrels, cultura, llengua i tradicions; Obert a tothom i a tot

culturalment, és a dir, ens agradaria trobar al Centre catalans, però estant a l'estranger juguem una mica el paper d'ambaixadors, i per tant no hi ha res més gratificant que gent no catalana es pugui sentir atreta per la nostra cultura. A nivell cultural, Catalunya és molt plural. Històricament ha estat i és terra d'acollida i de pas, aprenent i mostrant del qui ha passat, així que culturalment pel CCL no hi ha d'haver barreres i tot ens ha de resultar interessant; Qualitat perquè el funcionament del Centre i les seves activitats siguin ben fetes; i finalment, Sostenible, perquè tot i no ser una entitat amb ànim de lucre, els números han de quadrar a finals d'any.

Quins són els projectes del CCL? A curt, mitjà i llarg termini.

Basant-nos en aquestes idees, el primer és assegurar la continuïtat del Centre, i això passa senzillament pel relleu generacional. Aquest fet però, no es donarà si no hi ha joves, i per atraure'ls és necessari un canvi d'imatge en tots els sentits. El punt de partida és posar el CCL al mapa, és a dir, donar-se a conèixer; explotar al màxim les activitats que interessin més als joves; i finalment, donar una

imatge de Centre modern i dinàmic. Crec que els que hagin vingut al Centre darrerament ja haureu començat a notar els canvis. Això ha estat possible en gran part pel treball realitzat pel Grup de Joves del CCL, creat a l'estiu de 2009, responsable de la utilització de les xarxes socials, de la modernització de la circular, de la

retransmissió i gestió dels partits de futbol, entre altres coses. Però això no s'acaba aquí: aquest canvi d'imatge també passa per la remodelació del Centre. Es va demanar una subvenció extraordinària per equipament i mobiliari que la Generalitat ens ha concedit. Comportarà principalment la remodelació completa de la sala de gestió, però també afectarà alguna altra zona. Tot això serà ja visible en tornar de vacances.

Amb un centre ben equipat i amb la seva cara rentada, podrem afrontar amb garanties i molta il·lusió els nous projectes plantejats, que a grans trets són els següents:

(a) La consolidació de les activitats ja existents com són els cursos de català, la dansa de sardanes, les puntes al coixí, les retransmissions esportives, i el cinema.

(b) Potenciar les activitats pels infants amb cinema infantil i lectura de contes, i també dotar-los de més protagonisme en la celebració de les festes tradicionals catalanes.

Part del programa presentat pel nou president a l'A.G.

(c) Potenciar les activitats culturals, amb especial èmfasi en les conferències.

(d) L'elaboració d'un carnet individual pels socis del Centre. Amb un Centre més obert, el carnet serviria per donar avantatges als socis en front dels que no ho són, i animar als interessats a fer-se'n.

(e) "Creació" de la biblioteca del CCL. Amb uns fons de més de 2000 obres, els llibres i el material audiovisual es troben totalment desaprofitats. El nostre desig seria que els socis en poguessin gaudir tenint-ne un accés fàcil, sabent què hi trobaran i a on. És per això que es creu imprescindible procedir a la

Aspecte del nou despatx del CCL

catalogació del seu fons. Aquest mes d'agost es realitzarà la primera fase d'aquests treballs amb l'arribada a Lausana de dues bibliotecàries catalanes.

Amb el temps, el CCL s'hauria de convertir en un lloc de referència de cultura i catalanisme a Lausana, alhora que punt de trobada per novinguts i residents de fa temps, amb independència de l'edat, el sexe o la nacionalitat.

Amb qui has pensat per a la nova Junta del CCL?

Com va dir molt assenyadament en Francesc Bellmunt, el que tractem de fer és una evolució i no una revolució. Té tota la raó, i de fet, no estem inventant res de nou, simplement ho estem contextualitzant al 2010. El que pretenem és impulsar nous aires amb energia jove però sense voler trencar amb res. Per aquest motiu vaig demanar-li a en Francesc que fos vicepresident, ja que la seva experiència i consell ens seria molt important. Igualment per la Pilar Cabeza, que com tesorera, consideràvem essencial que continués. A partir d'aquí, gent formant part del Grup de Joves del CCL: En Josep Maria Tarròs, segon any com secretari, la Montserrat Ferrer com vicepresidenta, i servidor.

Voldria també destacar tota la gent que ajuda sempre tant com pot i fan que el Centre pugui rutllar, com són els dos vocals de cultura, la Carme Eberenz i en Ramon Cuéllar, la Teresa al capdavant del bar, el Josep i la Mercè Amela en la gestió i tramitació de circulars i del butlletí, i el Grup de Joves del CCL.

Quina pregunta hem oblidat de fer-te?

Potser *Per quan de temps en Xavier Urbaneja serà president del CCL?*, ja que quan em vaig reunir amb en Francesc Bellmunt i vaig proposar-me com futur president li vaig dir que no sabia quant de temps podria estar al capdavant per raons de treball. Independentment de les persones, el Centre ha d'encarar uns canvis significatius per poder garantir el seu futur. Si s'aconsegueix a dia d'avui posar les primeres pedres es podrà considerar un èxit, ja que qui continuï la feina en el futur ja sabrà on cal posar les següents.

Jordi Serra

JAUME BALMES, L'OBLIDAT

En la meua adolescència vaig llegir *El Criterio* del filòsof vigatà Reverend Jaume Balmes. És un llibre que em va impactar de tal manera, que en el transcurs de la meua ja llarga vida m'ha vingut moltes vegades a la memòria i m'ha servit sovint per fer-me una idea més clara de les persones, de les coses, del que es diu i del què es fa, que generalment és en funció d'uns interessos particulars no sempre evidents.

En una d'aquestes ocasions que em vingué a la memòria alguna recomanació del llibre per jutjar o fer-se una idea més clara d'algú o d'alguna cosa, m'agafaren ganes de tornar-lo a llegir i en un viatge a Catalunya, vaig entrar en diferents llibreries de Girona per comprar-lo. No va ser possible i fins i tot en una d'elles, la persona que em va atendre, no sabia de què es tractava. No havia sentit a parlar mai ni del llibre ni de l'autor.

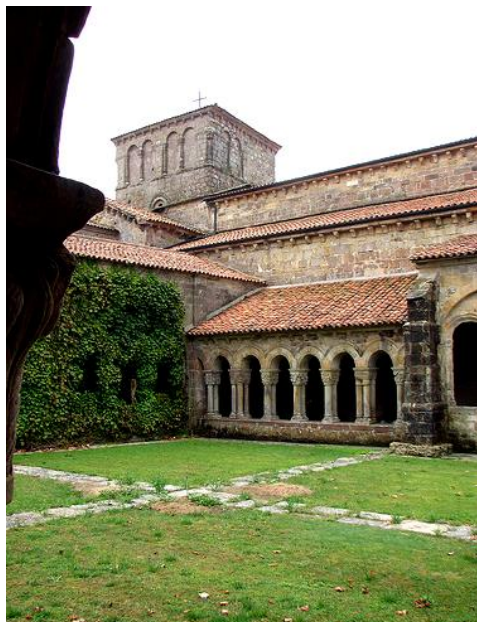
Uns dies més tard (parlo d'una desena d'anys enrere), trobant-me a casa del meu amic Francesc Montmany a Cantonigrós, xerrant de moltes coses, li vaig comentar aquest fet i em va dir: No et preocupis, demà baixarem a Vic i allí segur que el trobem. L'endemà, doncs, cap a Vic i després de visitar les tres principals llibreries de la capital osonenca, haguérem de tornar cap a Cantoni sense el llibre. Sabien prou qui era Balmes, puig que havia nascut en aquella ciutat i que està enterrat al claustre de la capital osonenca, però d'obres d'ell no en tenien. Difícil d'entendre, però és així.

Al cap de poc temps, en un viatge que vaig fer pel nord d'Espanya, vaig volgué tornar a Santillana del Mar, un dels pobles més bonics d'Espanya, segons moltes personalitats de tot el món que l'han visitat, però us haig de dir que si penseu anar-hi no cal que prengueu el banyador, perquè de mar a Santillana, res de res. Haureu de caminar molt per arribar a tocar l'aigua del cantàbric. Perquè, doncs, del Mar? Primitivament no es deia així i aquest sufix se li va afegir en una reforma de municipis que tingué lloc a principis del segle XIX, amb el motiu de distingir-la d'un altre poble homònim de la província de Palència. I a causa de que no té mar, que no és santa ni plana, alguns l'han batejat com la vila de les tres mentides. Malgrat tot val la pena de visitar-la i d'aprofitar també l'avinentsa de veure les pintures rupestres d'Altamira, que només es troben a un parell de km del poble. Les coves que contenen les famoses pintures fetes fa aproximadament uns 14.000 anys, estan tancades des del juny del 1979 i precisament fou aquell any que vaig visitar Santillana i naturalment també volia visitar les famoses coves, però ja no em fou

Una de les pintures d'Altamira

possible per unes hores, ja que el dia abans les havien tancat definitivament. Naturalment que em va saber molt greu, però no tant com a un japonès que estava al davant meu i que al negar-li l'entrada es va posar a plorar com una Magdalena. Venia de molt lluny expressament per això i es va trobar en aquesta desgràcia, solament per unes hores.

Claustre de la Col·legiata de Santillana del Mar

En aquest segon viatge a Santillana, però, si que vaig poder visitar les coves, encara que no eren les originals, sinó una rèplica que en construïren al costat de les vertaderes i que et donen una visió força exacta del conjunt. Ara sembla que les acaben de tornar a obrir, però amb una assistència de públic molt limitada.

Tancat aquest parèntesi, torno, doncs, cap a Santillana i en la visita a la Col·legiata, em vaig trobar que darrera, en el claustre, hi havia una fira del llibre usat. Vaig demanar al senyor d'una de les parades si no tindria, per casualitat *El Criterio* de Jaume Balmes. S'ho va pensar una mica i em digué: esperis un moment i al cap d'una bona estona sortí amb un exemplar del llibre demanat. És una edició del 1929 en força bon

estat i em va costar 1500 pessetes (era el darrer any que es pagava en aquesta moneda). En la contracoberta hi havia el preu en llapis tatxat de 3000 pessetes i a sota 1500. I em va semblar que el venedor estava encara molt content de treure-se'l del damunt.

Finalment, doncs, vaig poder tornar a llegir aquesta obra de Balmes i si us haig de dir la veritat no em va causar el mateix impacte que en la primera lectura molts anys enrere. En alguns aspectes potser està una mica passat de moda, sobretot quan tracta del tema de la religió, ja que en aquesta qüestió certs conceptes han canviat bastant en aquestes darreres dècades. Però en l'aspecte filosòfic general sobre la persona humana, les seves reaccions i la manera de veure i jutjar les coses, el que ens explica i el que ens ensenya és d'una actualitat eterna i profitosa. Sense cap mena de dubte, si ens atenem als seus consells arribarem a tenir el que ens anuncia en el títol d'una de les seves obres. És a dir tindrem més criteri, que de vegades prou falta ens fa.

Jaume Lluçà Balmes i Urpià nasqué ara fa 200 anys (el 28 d'agost de 1810). Celebrem doncs aquest any el segon centenari del seu naixement i si bé aquests centenaris serveixen per rememorar les grans figures del passat, hem de dir

que fins ara, poc s'ha parlat d'ell. Balmes està en la ment de tothom perquè un important carrer de Barcelona porta el seu nom i també molts altres carrers de diverses poblacions catalanes (prova de la fama que tingué en el seu temps), però la seva coneixença, en general, s'acaba aquí.

Balmes va morir als 38 anys de tuberculosi i malgrat la seva curta vida va deixar una obra considerable. Després d'haver estudiat al Seminari de Vic es va doctorar en teologia a la Universitat de Cervera, on es quedà una temporada com a professor. Fou ordenat sacerdot als 24 anys a Vic i allí s'hi passà un parell d'anys com a professor de matemàtiques al Seminari. Seguidament (cap als 29 anys) s'apostentà a Barcelona per dirigir la revista *La Sociedad*. Publicà, amb gran èxit, *Consideracions polítiques sobre la situació d'Espanya* on hi analitza els problemes econòmics, socials i reivindicatius de l'època.

Després de residir quatre o cinc anys a Barcelona s'instal·là a Madrid on fundà i dirigí el diari *El Pensamiento de la Nación*, però a la capital d'Espanya

només hi va viure uns quatre anys, ja que a la primavera del 1848, cansat i malalt se'n tornà cap a Vic al costat dels seus, on morí el 9 de juliol. Balmes havia tingut sempre una salut delicada, car quan tenia 17 anys ja va arribar al punt de la mort, recomanant-li que deixés els estudis, però s'hi va negar. I quan en tenia trenta, va fer testament, cosa molt poc corrent en aquesta edat, però malgrat aquesta deficiència de salut, durant

Claustre Catedral de Vic. Monument a Jaume Balmes

aquests vuit o deu anys passats entre Barcelona i Madrid foren d'una intensíssima activitat, ja que a més d'escriure la seva obra essencialment filosòfica, creà i dirigí diaris, féu diversos viatges, pricipalment a França, Anglaterra i Bèlgica, entrevistant-se i dissertant amb els principals personatges de l'època, ja fossin filòsofs, pensadors, científics, religiosos o polítics i precisament en aquest tema de la política espanyola va ser molt influent en els més alts càrrecs del Regne. Fins i tot va arribar a fundar un partit polític, però les seves bones idees no van reeixir, deixant-lo finalment cansat i decepcionat. Durant la seva vida i encara uns anys després d'haver deixat aquest món, la seva fama fou tan gran com la seva mare li havia predit moltes vegades dient-li *el món parlarà molt de tu, fill meu*.

Aparentment, la seva condició de capellà no sembla lligar gaire amb l'immensa activitat com a home mundà, dedicat a la política i fins i tot una mica als afers pecuniaris que li havien facilitat les seves publicacions i que li van permetre pagar uns certs crèdits que havia hagut de demanar per seguir els estudis, ja que amb nou germans que eren, la seva família no es podia permetre gaires

fantasies. Ell però, tenia en gran estima el fet d'ésser sacerdot i deia que si tornava a néixer vint vegades, vint vegades escolliria aquesta via.

Per il·lustrar alguns tocs de la seva intel·ligència direm que parlava i escrivia perfectament el llatí i el francès, igual que el català i el castellà i també es feia entendre molt bé en altres llengües com l'anglès o l'italià. De jove es passava hores llegint i estudiant i després deixava l'habitació a les fosques si podia i si no era possible es tapava el cap amb una manta o el que fos, quedant-se així moltes estones meditant sobre el que acabava d'estudiar. Deia que calia que les idees fermentessin ja que la lectura és com el menjar, el profit del qual no està en proporció de la quantitat que s'ingereix, sinó de la qualitat en que es paeix.

La major part de les obres de Jaume Balmes han estat traduïdes en diferents llengües i són essencialment filosòfiques com *Filosofia fundamental*,

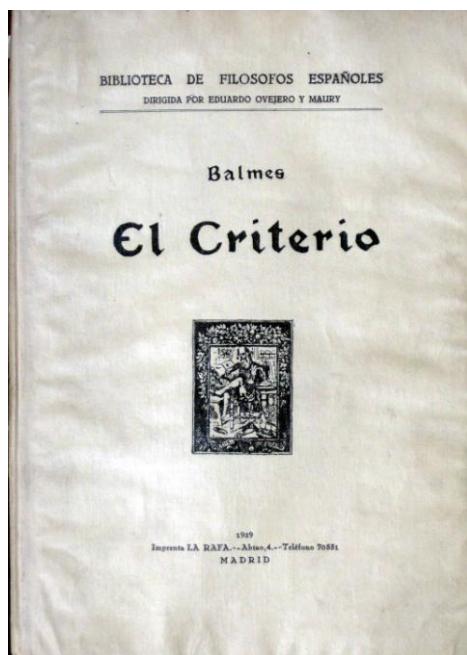
Filosofia elemental o *El Criterio*, sens dubte l'obra més llegida i divulgada. És un llibre fàcil de llegir, a l'abast de tothom i que si es medita una mica se'n pot treure un bon profit. Com dèiem al començament no és fàcil de trobar-lo, però esperem que aquest segon centenari de la naixença d'aquest il·lustre vigatà pugui servir per fer algunes reedicions de la seva obra, al menys d'*El Criterio* (i així no caldrà anar-lo a buscar a Santillana).

És sabut que la majoria d'escriptors, fins i tot aquells que han estat famosos durant la seva vida, una vegada traspassats passen uns anys pel purgatori de l'oblit, però Jaume Balmes ja en fa 162 que és al purgatori, encara que cal mencionar que entre 1948 i 1950 es publicaren a Madrid trenta tres volums d'una edició crítica de les seves obres

completes, que poca gent deu haver llegit, a part alguns estudiosos. Tants pecats va fer aquell home per estar tants anys al purgatori?

Balmes tingué molta fama i en certa manera encara la té si tenim compte dels nombrosos carrers de viles i ciutats, col·legis i altres institucions que porten el seu nom, però la seva obra és poc coneguda i fins i tot en aquest any del segon centenari de la seva naixença no veiem que se n'hagi parlat gaire fins ara. Cert és que l'any encara no s'ha acabat i això pot canviar. Esperem-ho.

Francesc Bellmunt

EN LA MORT DE JOAN ANTONI SAMARANCH

UN SOCI SINGULAR DEL CENTRE CATALÀ DE LAUSANA

Els darrers vint-i-cinc anys, el Centre Català de Lausana ha tingut un soci de projecció internacional: Joan Antoni Samaranch (Barcelona 1920-2010).

Encara que era prou conegut, recordem les principals etapes de la seva actuació pública: Va ser Delegat Nacional d'Esports (1966-1973), President de la Diputació de Barcelona (1973-1977), Ambaixador d'Espanya a Rússia i Mongòlia (1977-1980), President del Comitè Olímpic Internacional (1980-2001), President de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona (1987-1999) i, la darrera dècada de la seva vida, també va ser ben actiu com a President d'Honor d'aquestes dues últimes entitats.

Fou un soci singular no només per la posició que ocupava a nivell mundial, també per la seva actitud envers el Centre Català de Lausana.

Per això, a les molt nombroses pàgines que li han estat dedicades arreu del món a rel del seu traspàs, hi afegiré l'humil testimoniatge que jo puc aportar per haver-lo conegut personalment i per haver participat en la majoria dels seus contactes amb el Centre Català de Lausana en la doble condició de sòcia (en algunes èpoques membre de la Junta Directiva) i al mateix temps de secretària de català seva al Comitè Olímpic Internacional, situació en què ell sempre va respectar la meua autonomia de pensament.

La vida de tot ésser huma té facetes molt diverses. Ací tractarem la seva faceta de consoci nostre perquè, encara que del que va fer com a tal ja n'hi ha esments en els butlletins i circulars del Centre, em sembla un acte de justícia de recopilar i d'explicar breument les seves principals actuacions car, tot i ser conegudes pels membres de la junta del passat i també de socis antics, no ho són dels nous ni tampoc de molta altra gent.

Quan el 1988 jo vaig arribar a Lausana procedent de Basilea, on els catalans de Casa Nostra havíem viscut durant anys les dificultats de no tenir local fix, em va sorprendre de veure que els de Lausana en tenien un, bé que humil i llogat. Era a la rue des Acacias, 8, de Prilly i disposava fins i tot de biblioteca i

Cerimònia a la catedral de Lausana
en memòria seva (20.05.2010)

d'un magnífic televisor amb vídeo, sol·licitat pels consocis i ofert per Joan Antoni Samaranch, recent entrat en l'associació a rel d'haver fet coneixença amb el nostre consoci Francesc Bellmunt.

Vam constatar moltes vegades que ell, malgrat la trepidant vida de viatges que portava, es llegia totes les circulars i que, si hi havia alguna petició als socis, contactava amb nosaltres per oferir la seva col·laboració.

Aquests darrers anys, un antic membre de la junta m'ha evocat en dues

Visita dels socis a l'edifici nou de la seu del CIO (1986)

ocasions que Joan Antoni Samaranch, en els seus primers temps de soci, quan no es podia perllongar el lloguer del dit local, havia tingut contacte amb la junta a través del banquer i conseller financer del CIO Ferran Riba, també soci; els havia fet

una proposta que aquell antic membre a la retrospectiva trobava molt encertada i que aleshores no fou acceptada sobretot pel temor d'alguns responsables al risc: la compra d'un local o altre bé immoble que s'adigués amb les nostres necessitats.

Segons la proposta, el finançament s'hauria pogut fer amb la compra pels socis de participacions (potser de 5000 CHF). Per a aquesta participació el soci podria demanar un préstec a baix interès a La Caixa. Això permetria a tots els socis de convertir-se en copropietaris del Centre Català amb una hipoteca sobre la seva participació, que reemplaçaria la cotització de soci. També preveia una participació institucional, que ell mateix procuraria i, per últim, la seva pròpia participació a fons perdut. Tot plegat, uns 800.000 o 900.000 CHF.

Però la primera vegada que vaig veure directament la seva actuació com a soci fou a començaments dels anys 90: Em va dictar una carta al President del Centre, Francesc Bellmunt, preguntant si volien que els subvencionés un ordinador, que va ser el primer de què disposàrem i que facilità considerablement l'edició del butlletí i de les circulars.

El juny del 1992, amb motiu de la Festa Major de Casa Nostra, els organitzadors foren invitats per ell, a esmorzar a la seu del Comitè Olímpic Internacional, davant del qual s'inicià després la festa amb una visita guiada de l'edifici, una ballada de sardanes i unes paraules seves: Va dir que en els seus viatges pel món havia conegut molts centres catalans i havia vist la seva importància com a representants de Catalunya.

Així mateix, el 1992 va donar una conferència sobre *El Moviment Olímpic i els Jocs de Barcelona* en el nou local llogat com a Centre, als baixos de l'actual, a la rue de Genève 89 de Lausana.

A continuació, oferí les sales del Museu Olímpic per a unes conferències, organitzades pel Centre. Les donaren en francès coneguts socis nostres: Muma, llicenciat en història de l'art, sobre *Antoni Gaudí, architecte génial: introduction à l'oeuvre*; Ferran Riba, conseller del CIO i dirigent del Futbol Club Barcelona sobre El Barça, *institution sportive et culturelle*; Pere Miró, dirigent del CIO, sobre *Les Jeux Olympiques de Barcelone '92 et leur impact sur la ville* i el Dr. Josep Tarradellas, catedràtic de l'Escola Politècnica Federal de Lausana, sobre *L'environnement à l'aube du XXIème siècle*.

El 1993 els socis fórem invitats per ell a una visita guiada del recent inaugurat Museu Olímpic de Lausana, del qual havia estat el principal artífex i que constitueix una de les seves obres més importants.

Mentrestant, continuava la seva donació regular de llibres a la biblioteca del Centre Català de Lausana: àdhuc va arribar un moment en què, si n'hi havia uns 2.000, més de la meitat havien estat donats per ell.

El 1998, amb motiu de la *Fête à Lausanne*, en què la Ciutat de Barcelona va ser hoste de la de Lausana i Casa Nostra de Suïssa celebrà la seva Festa Major, organitzada pel nostre Centre, ell va donar totes les facilitats, amb la col·laboració del CIO, per a una exposició a l'Ajuntament de Lausana, un concert de Maria del Mar Bonet i una visita guiada a càrrec d'en Muma a les obres d'art catalanes del Museu Olímpic.

El març de 2001 assistí a la inauguració de l'actual local del Centre i ens dirigí unes paraules.

Quan es va acabar la seva Presidència del CIO, el mateix any, en previsió del possible trasllat de residència a Barcelona li vam preguntar si continuaria essent soci i contestà que sí, mentre viuria, i va enviar uns quants centenars de llibres al Centre per als socis.

Ara, en deixar aquesta vida, molts dels llibres catalans que tenia a les seves dependències de Lausana han passat a la nostra biblioteca.

Els darrers anys havia acompanyat al Centre diverses personalitats catalanes vingudes a Suïssa en visita al CIO: el 2008, Josep-Lluís Carod-Rovira, Vicepresident de la Generalitat de Catalunya, juntament amb els principals dirigents de l'esport català; el 2009, José Montilla, President de la Generalitat de Catalunya i Jordi Hereu, Alcalde de Barcelona. Tots tres feren una al·locució, després de la qual hi hagué un col·loqui amb els socis.

Dels nombrosos parlaments dels tres actes principals celebrats a rel del seu traspass, la cerimònia civil al Palau de la Generalitat, el funeral a la catedral de Barcelona i el culte ecumènic a la catedral de Lausana (protestant), només evocaré unes paraules del Conseller d'Estat del Cantó de Vaud, Pascal Broulis, que el definí com un *faiseur de ponts*, és a dir un home que establia ponts. El seu comportament com a soci n'és un exemple: Establí ponts entre el nostre país d'origen i el d'acollida, entre la ciutat on va néixer i aquella on vivia i es trobava

Inauguració
de l'actual local (2001)

molt bé també. Però no era un simple mecenes o protector, sinó que quan veia que un particular o un col·lectiu tenien interès i dedicaven un eficient esforç a fer quelcom, ell procurava ajudar-los en la tasca, materialment, o amb consells i suggerències o posant-los en contacte amb d'altres. Això ho va fer en in comptables ocasions, en diferents indrets del món i amb persones i entitats ben diverses.

Visita del Molt Honorable President de la Generalitat
Sr. José Montilla (2009)

Hem de dir que quelcom marcà sempre una certa distància entre ell i molta gent, inclosa una part dels socis del Centre Català, sobretot els que havien sofert molt per causa de la guerra: el re-cord de què ocupà càrrecs sota el règim de Franco. L'anàlisi d'aquella etapa, en què ell manifestà la seva particular eficiència amb consecucions d'ordre esportiu i social, i el de la seva trajectòria en

general, pertanyen a historiadors competents i imparcials. Inicialment, la seva orientació política es podria atribuir al fet que els seus pares eren de la Lliga i al que la seva família va passar durant la guerra.

Recordar-ne l'actuació com a consoci nostre és també recordar la història del Centre, que ha viscut amb plenitud durant quaranta anys gràcies a la il·lusió, la dedicació i fins un gran sacrifici de molts. Hem vist que el nom, l'atenció i els mitjans del nostre consoci hi constitueixen també una contribució.

Aquestes ratlles han estat dictades pel desig de manifestar el meu agraïment per tot el que Joan Antoni Samaranch va fer pel Centre, representatiu d'una faceta del seu caràcter que, segons el testimoni de molts, va ser una constant en el decurs de la seva vida, tan llarga i tan intensa (*).

Carme Eberenz-Greoles

(*) Sobre la seva activitat dins del Moviment Olímpic en els mateixos anys, un altre consoci nostre i col·laborador seu que conegué molt bé la seva actuació i és dirigent del CIO encara avui, Pere Miró, publicà un article a *Regió 7*, el Diari de la Catalunya Central, el dia 16 de maig d'enguany amb el títol de "Samaranch universal", que es pot trobar a Internet consultant l'hemeroteca d'aquesta publicació.

VISCA CATALUNYA

VISCA ELS CATALANS!

El 8 de maig fou un gran dia. Un dia esplèndid, tant pel sol present com per l'esdeveniment que va concentrar uns 1'600 Catalans a la *Place des Nations* a Ginebra, davant de l'ONU.

Més que un crit comú per la independència de Catalunya, els catalans feren una declaració d'amor a la nostre cultura, a la nostra llengua i a la nostra gent. La plaça estigué solejada per mil banderes estelades, una onada de groc i vermell, cartells i 4 gegants que presidien aquella concentració amb els seus ulls protectors. Les portes de l'ONU estiguérem decorades per les nostres banderes. Banderes que flotaven al front de totes les altres del món, com si ja fos Catalunya un país independent.

Ginebra. Plaça de les Nacions

Als carrers, es veien desfilant alguns vehicles amb els colors catalans i algun català que passejava amb la seva senyera. “Que estrany!” deuriem pensar els autòctons que passaven per allà.

Els cants catalans que sortien de cada cor ressonaven al vent i penetraven suaument en tots els cors, deixant en cada ànima un record, un sentiment,

quelcom de calorós que ens recorda les nostres arrels a centenars de kilòmetres de Catalunya.

Entre moments solemnes, parlaments, cants i música, la concentració emocionà tots aquells que estaven presents. Tot ens ha transportat fins a un món català; ja no érem a Suïssa, estàvem envoltats per la llengua catalana, per persones que compartien els mateixos desitjos, la mateixa cultura i sobretot el mateix amor per la nostre nació.

Com ho han dit varies persones durant la concentració: “Som nosaltres que podem fer canviar les coses i si els polítics no volen canviar, els canviarem nosaltres!”. Va ser una frase que em va impactar i em va recordar el “YES WE CAN” del celebre president Barack Obama. Si creiem en les nostres conviccions, si creiem i actuem per fer canviar el món en el qual vivim, tot és possible!

Aquesta concentració demostrà que tots nosaltres ho podem fer canviar. És la nostre tasca parlar amb tothom per propagar el nostre desig de ser independents, de compartir amb els nostres fills la nostre cultura i la nostra llengua.

Adrecem un gran AGRAÏMENT a tots aquells que han fet possible aquest esdeveniment i també a totes aquelles persones que es desplaçaren fins a Ginebra. No oblidem que tenim el poder de fer canviar les coses i si ens unim tots, tindrem el pes suficient per modificar l'estructura política de Catalunya.

No deixem morir aquesta riquesa, cadascú es pot implicar per mantenir Catalunya viva! Els joves també podem actuar per la independència amb les noves tecnologies, com Facebook, on una idea pot propagar-se com la llum, fent-nos escoltar per tot el món!

Mélanie Mojon

DIADA DE SANT JOAN

Enguany la festa de Sant Joan es va celebrar el diumenge 27 de Juny a l'Stand de Tir de Gingins, prop de Nyon. La trentena de persones assistents van poder gaudir d'una jornada de bon temps on el sol va ser el gran protagonista.

Els nens assistents havien pintant dies abans les banderoles amb les quals es va decorar el refugi. Els joves i grans es van encarregar del dinar: Amanida variada i bar-

Sobretaula al refugi de Gingins

bacoa. Per postres, i com no podia ser d'altra manera Coca de Sant Joan, feta pels socis i amics vinguts a la celebració.

Després del dinar, un bingo amb premis pels guanyadors, i més tard, sobretaula per uns i jocs de cartes pels joves del Centre.

La festa, que havia començat d'hora al matí es va perllongar fins vora les 18h: Moment per recollir i dir-se fins la propera!

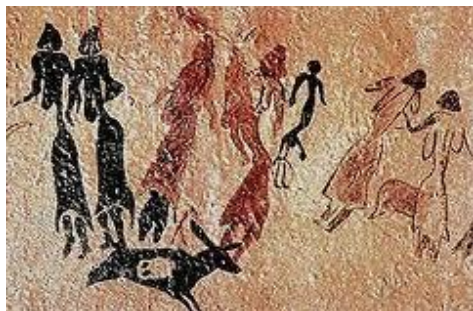
Aquella coca tan bona

Grup Joves del CCL

PINTURES RUPESTRES

PATRIMONI MUNDIAL

Seguint en la relació dels béns culturals declarats Patrimoni Mundial per l'UNESCO en territori català començada en el número 98 d'aquest butlletí, avui ens referim al de les Pintures rupestres.

Dansa de Cogul (les Garrigues)

A Catalunya tots hem sentit a parlar de les pintures rupestres, però pocs de nosaltres les hem pogut visitar, a causa de l'allunyament o de les mesures preses per a protegir-les. L'art rupestre es manifesta entre els anys sis mil i mil aC. A Catalunya es troben uns 46 jaciments de les darreries del Paleolític fins al final de l'Edat del bronze o del ferro, moment de la sedentarització de la població.

La pintura rupestre és el primer art que s'ha desenvolupat en terres catalanes i actualment es considera una de les set meravelles de Catalunya. Conjuntament amb l'art rupestre de l'arc mediterrani, aquestes pintures han sigut declarades patrimoni artístic de la humanitat i en el nostre territori català, la UNESCO n'ha catalogat seixanta. A continuació transcrivim el nom d'algunes d'elles i el lloc on es troben:

Cova de les Calobres (el Perelló, Baix Ebre)
Mas d'en Llorc (Montblanc, Conca de Barberà)
Britus I (Montblanc, Conca de Barberà)
Vall de la Coma (l'Albí, les Garrigues)
Roca dels Moros (el Cogul, les Garrigues)
Abric d'Esquarterades I (Ulldecona, el Montsià)

Cova del Cingle (Tivissa, Ribera d'Ebre)
Cova del Tabac (Camarasa, la Noguera)
Abric d'Esquarterades II (Ulldecona, el Montsià)
Cova de l'Escoda (Vandellós, Baix Camp)
Abric del barranc de Sant Jaume (la Granja d'Escarp, Segrià)
Abrics de l'Apotecari (Tarragona, Tarragonès)
Cova de Vallmajor (Albinyana, Baix Penedès).

Pintura d'Ulldecona

Silveri Kirchner

AUCA DEL PA AMB TOMÀQUET

Es empresa meritòria
de l'entrepà fer la història.

Però per a un rodolinaire
això rai, no costa gaire.

Quan hi ha pocs ingredients
allarguen els més que tens.

Així ho fem amb l'entrepà
menjar d'ahir i de demà.

És un menjar casolà
que un català va inventar?

Ben segur un home frugal,
o una dona, tant se val.

N'hi ha als hostals catalans
i també als grans restaurants.

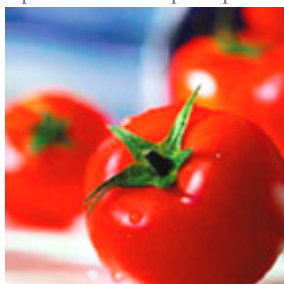
Tant pot ser per a esmorzar,
per berenar com per sopar.

Vés a la fleca del racó,
va a comprar un pa rodó.

...talla dues primes llesques
o gruixudes si t'engresques.

I fregant-les amb tomàquet
disposa't a fer un bon àpat.

Ruixa-ho amb oli com cal
i un petit pessic de sal.

Ara és l'hora de triar
l'important d'entrepà.

Pots fer-ho amb un bon pernil
és clar, és el millor entre mil.

O si no, posa-hi sardina:
anxoves o bé tonyina.

Pels, vegetarians, formatge,
el més tendre del prestatge.

Per un sopar canadenc
és el que jo sempre prenc.

Si allargues més la llista,
"res més" pel vegetalista.

Els cuiners del món sencer
un honor ens volen fer.

El "pa amb tomàquet" tan nostre
el pujaran fins al sostre.

Si estudies el que hem dit
es pot dir ben decidit.

que l'entrepà català
és un menjar sobirà.

Ja que duu als seus elements
essencials aliments.

Pa amb tomàquet, amb bon pa
és un àpat català.

Text: Ramon Cuéllar / Joan Vilamala, 2004

EL GRUP SARDANISTA

En el nostre Centre fa molts anys que un divendres de cada mes hi ha cursos de sardanes per aprendre a ballar-les i comptar-les i des de fa ja un cert temps, ens decidirem de formar un grup. Ja som més d'una dotzena. entre homes i dones. És clar que no som tots joves, però encara ens mantenim en plena forma.

Ballem sardanes de punts lliures, antigues i les que es ballen correntment per tot arreu. No ho fem com a professionals, però ens hem atrevit a donar presentacions en públic.

Exhibició a "Globus" de Lausana

L'any passat varem anar a casa d'un matrimoni català que celebrava els seus 75 anys de casats i els seus fills varen voler que anéssim a ballar al jardí de casa seva. També ens varem exhibir a la Festa Major de Berna i a la kermesse de la parròquia catòlica de la població veïna de Renens. Per Sant Jordi ens havien convidat d'anar a fer una ballada a Bienne però varem haver de refusar perquè coincidia amb la celebració

de la diada programada en el Centre.

Al passat mes de maig, la gerent dels grans magatzems Globus de Lausana ens va demanar per anar a presentar la sardana, dins d'un quadre de promoció de productes catalans, que durà unes setmanes. El públic els hi va agradar i fins varen voler ballar la sardana de germanor. L'actuació va tenir força èxit i nosaltres estiguérem molt contents de poder donar a conèixer el Centre Català de Lausana i també la dansa de la nostra dolça Catalunya

A més, el diumenge 13 de juny la nostra colla també va participar amb una demostració de danses catalanes en la *Grande Table a Morges*, una diada pluricultural per celebrar l'arribada de l'estiu dins un marc de coneixença i respecte de les diferents cultures que conviuen a Suïssa.

Ballada a la festa de Morges

“Visca la sardana, la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan”

Mercè Amela

TENIM UN NOM QUE EL SAP TOTHOM...

Aquesta secció neix per l'amor que qui us escriu sent pels colors blau i grana. Li ve de petit, molt de petit, de quan els Reis Mags li van portar el millor regal que mai podia haver rebut: Una equipació del seu equip, una equipació del Barça.

La crònica.

És temps de mundial de futbol, del de seleccions nacionals. La meva no hi juga, de fet no la deixen participar. El Barça és un dels clubs que aporta més jugadors a aquest esdeveniment, i hi ha una selecció que tenint molts jugadors blaugranes sobre el terreny de joc, no només còpia el mateix estil de joc sinó que aquest fet li fa convertir-se en una de les favorites per emportar-se el títol: Això és senyal inequívoca que el futbol fet pel Barça ha triomfat.

La temporada 2009-10 sembla que hagi quedat molt enrera, però no fa tant que estàvem celebrant el títol de lliga aconseguit. Aquest cop ha costat molt, tant com 99 punts, donat que el Madrid mai s'ha donat per vençut. Aquest any el campionat espanyol ha estat cosa de dos: Barça i Madrid, o també podríem dir de Messi i Cristiano Ronaldo, o d'equip de planter i equip fet a cop de talonari; i al final s'ha fet justícia!

En quant a les altres competicions, podríem dir que per ben poc s'ha deixat escapar una oportunitat única per guanyar una segona Champions League consecutiva, que en aquest cas, s'hagués aconseguit en el Santiago Bernabéu. Ens hem quedat a un sol partit de ser-hi presents, o també podríem dir, a un sol gol. Una autèntica llàstima! Per altra banda, a la Copa del Rei vam ser eliminats bastant d'hora pel Sevilla però deixant una molt bona impressió.

Les 6 copes del Barça

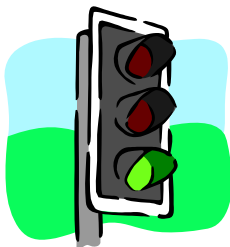
Si fem balanç global de la temporada, hem de reconèixer que, malgrat algunes decepcions patides, ha estat un molt bon any. No es pot oblidar que en el primer tram també es van aconseguir la Supercopa d'Europa i la Supercopa d'Espanya, tornejos més aviat promoguts per fer diners, i que si es guanyen no es donen importància, però si es perden plouen les crítiques. El millor de tots però, el Mundial de clubs: Aquest títol ens faltava a les vitrines de Can Barça i quan tots

pensàvem que se'ns tornava a escapar, un gol de Pedro i un altre de Messi, ja a la pròrroga, van fer-lo portar cap a la ciutat comtal.

Des del CCL s'ha estat seguint les evolucions de l'equip i donant-hi suport com mai. L'arribada dels Erasmus, que s'han barrejat a la perfecció amb els joves i també amb els sèniors del Centre, ha estat factor clau del bon ambient respirat en cada partit, no tenint res a envejar al que hom es podria trobar en qualsevol bar d'arreu de Barcelona o inclús al camp!

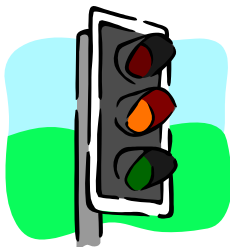
Aquest equip del Barça ja ha passat a la història, però el millor de tot això és que és una història encara molt vivent.

Semàfors.

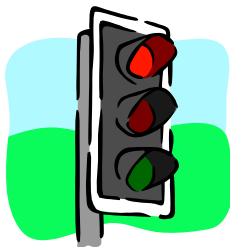
Semàfor verd: David Villa.

El jugador asturià feia temps que volia fitxar pel Barça. Després que l'any passat l'operació no s'acabés de concretar, aquest any ho ha aconseguit per fi. Abans però de veure'l marcar gols amb la samarreta blaugrana, està demostrant el perquè del seu fitxatge en el Mundial. Li desitgem tota la sort del món en la seva etapa a can Barça.

Semàfor taronja: Joan Laporta-Sandro Rosell.

Van començar sent íntims per després passar a ser enemics. El primer ha aconseguit ser el president del millor Barça de la història; el segon tot just ara li pren el relleu. Laportistes o Rosellistes, el que realment és important és que el Barça continuï sent fidel al seu estil de joc que el conduirà inexorablement a la consecució de títols. De moment el traspàs de poders ha estat exemplar, senyal que el club està per sobre d'ells: Gràcies!

Semàfor vermell: Mourinho.

Ràbia, fa molta ràbia. Es veu que això d'haver estat segon entrenador del Barça fa molt de temps, on la gent es pensava que era senzillament el traductor de Bobby Robson, no ho ha digerit mai bé. En cada confrontament contra el Barça ha volgut ser ell el protagonista. Estava clar que ja no li quedava cap altra opció que fitxar pel Madrid...

Xavier Urbaneja

LA ROSA DE SANT JORDI

Des que aquell cavaller d'escut de fons blanc i creu vermella va matar el drac, el dia 23 d'abril no és Sant Jordi si no hi ha roses que van de mà en mà entre la gent que estimes. La llegenda diu que de la sang que vessava de la ferida que matà el drac en va néixer una rosa ben vermella que després fou regalada pel cavaller a aquella princesa que tremolava de por.

En Miquel i en Loïc treballant

La Kimberley i l'Axel treballant

Va ser així com alguns infants, i d'altres que no tant, van poder desfer la teoria de les llavors i comprovar que de la combinació de tots aquests ingredients també en neixien unes roses vermelles ben boniques que potser no tenien el tacte de les naturals però que en qualsevol cas serien per sempre.

L'Anna i en Loïc amb les seves creacions

Com que la violència ja no es porta i a més es veu que s'ha demostrat que les roses neixen de les seves llavors i no de la sang dels dolents, al CCL vam decidir fer roses amb les nostres pròpies mans. Una mica de paper de seda -els pètals-, una canya verda -la tija- i cartolina, també verda, -les fulles- és tot el que necessitem. Això i potser també una mica d'habilitat i paciència. I il·lusió i ganes!

En Miquel li regala la seva rosa a la seva germana Maica.

I ja ho deia el Petit Príncep que “és el temps que has perdut amb la teva rosa el que la fa tant important”.

Tona Fernández

DIADA DE SANT JORDI

E X P O S I C I Ó

TAPISSOS I ESCULTURES DE PALMIRA RIUS TORMO

Palmira Rius Tormo

En el marc de la festa de Sant Jordi d'aquest any, celebrada el dissabte 24 d'abril al nostre centre, vàrem poder gaudir d'una interessant i bella exposició de tapissos i escultures titulada *Teixint Natura* de l'artista lleidatana Palmira Rius Tormo.

Malauradament no és pas costum que el nostre centre realitzi exposicions d'artistes catalans i aquesta vegada es decidí d'acceptar el "repte" proposat per aquesta artista amb la finalitat de donar a conèixer les seves obres a Suïssa i evidentment, conèixer-la també a ella i que ens transmetés les seves fonts d'inspiració, projectes, inquietuds...

Dit i fet! Ens posarem a treballar en grup i ben motivats, com ja és costum en aquesta casa i tal i com s'han d'organitzar aquests tipus de projectes, perquè l'artista pogués desplaçar-se sense massa entrebancs amb les seves obres des de la Terra Ferma fins a les terres alpines, gaudint d'una agradable i entranyable estada entre nosaltres.

Palmira Rius Tormo neix a Lleida l'any 1956. Llicenciada en Comunicació Audiovisual, Diplomada en Infermeria, treballa com a professora d'Infermeria Comunitària a la Universitat de Lleida. Les classes amb l'artista lleidatà Leandre Cristòfol durant la seva infància la van impressionar i influenciar vivament. Seguidora fidel dels principis del Surrealisme, especialment de Salvador Dalí i Frida Kalo. Admiradora incondicional de l'obra d'Antoni Gaudí. Ha escrit diverses auques divulgatives sobre infermeria, la història de la Universitat de Lleida i per promoure la lactància materna.

Ha realitzat diverses exposicions a Catalunya, Espanya i l'estranger, obtenint nombrosos premis i reconeixements a la seva obra

L'exposició *Teixint Natura* mostra troncs, branques, petxines, pedres,... com a materials forts i rotunds acompanyats de fils de canem, cotó, seda,... fent insòlites composicions entre l'escultura orgànica i el tapis tradicional. A aquestes obres les envolta el misteri del seu origen i fan un crit de valoració de la natura com a element totèmic. També volen revalorar l'ofici de la teixidora que mitjançant la trama i l'ordit crea, amb materials de tot tipus, un element nou.

Pensaments ètnics
(Escultura-tapis)

L'artista escriu al catàleg de l'exposició: *"La natura ens ofereix infinites mostres de contemplació, alhora que transmet sensacions a l'esperit: inquietud, pau, curiositat, desconcert, enyor, ... Per a mi és una font inesgotable d'infinites possibilitats (...)."*

La conferència-debat que l'artista va oferir-nos resultà molt entenedora i interessant, així doncs ho demostraren el gran nombre de preguntes dels assistents i el debat que va generar-se'n arran de les fonts d'inspiració de l'artista, les tècniques i els materials utilitzats, idees, projectes, etc.: va ser un veritable plaer d'escoltar-la amb tanta emoció!

Aquest any la festa de Sant Jordi va portar-nos nombrosos assistents, la qual cosa ens causa gran plaer i és sempre d'agrair! També poguérem gaudir de recitals de contes per a menuts i grans a càrrec d'alguns socis, d'un animat taller de manualitats per als infants i, com ja és costum, d'un deliciós pisolabis amb una copa de cava per a alegrar-nos encara més la diada!

Sun and forest
(Escultura)

Agraïm sincerament a l'artista l'obsequi que va fer al nostre centre: diversos llibres de gran interès sobre temes de les comarques lleidatanes. Ja els hi hem trobat un lloc a la nostra fornida biblioteca i estan a la vostra disposició per a consultar-los.

No cal pas oblidar que l'artista vingué acompanyada de la seva simpàtica germana Teresa, que va ajudarla en tot i amb la qual també poguérem compartir bons moments d'excursions i de rialles! No cal dirho, que l'amic Francesc Bellmunt s'encarregà de passejar-les a dreta i esquerra per bells indrets, cosa que sap fer magníficament bé!

Donat l'interès demostrat en aquest projecte artístic i que, a més a més, el nostre centre disposa d'un local força espaiós i de nombrosos voluntaris, activitats similars tan enriquidores haurien de poder realitzar-s'hi amb més assiduïtat.

Cal dir però, que es tracta de projectes que impliquen principalment una despesa econòmica força important que malauradament, com en aquest cas, la Generalitat de Catalunya no pot subvencionar i s'han de buscar altres vies per solucionar el finançament.

Josep Maria Tarròs Vidal

FESTA MAJOR DE CASA NOSTRA DE SUÏSSA

Aquest any la festa major de Casa Nostra de Suïssa fou organitzada pel Casal Català de Zuric i es celebrà el dissabte 12 de juny a la sala de l'església de Sant Francesc a Zuric-Wollishofen.

Els bastoners de Canyet

Un bon centenar de catalans residents a Suïssa, familiars i amics vàrem poder retrobar-nos com cada any en aquesta festa tan entranyable i tan nostra, en un càlid ambient de germanor i un temps ben assolellat!

Els bastoners de Canyet (Badalona) animaren la festa en diversos moments de la jornada, ja sigui pel carrer, dins de la sala o damunt de l'escenari: no van parar quietes ni un moment i donava bo de veure'ls tan

compenetrats en una serie de danses ben antigues, engrescades i on no hi van faltar mil i un cops de bastons amb el ressò dels cascavells.

Enric Vinyals, president de Casa Nostra de Suïssa, va fer la tradicional salutació als assistents i tot seguit, la Núria Feliu, una de les nostres artistes més entranyables i internacionals, fou l'encarregada del pregó d'aquest any: de caire força patriòtic amb referències a la sardana i molt emotiu.

Ben tocada la una, ens entaularem i començarem a degustar un succulent menú on tothom si va llepar els dits, sobretot amb la deliciosa paella! ... i de ben segur, també va ser el moment de fer "petar la xerrada" ...

Després de les dolces postres i d'haver rebut tothom una bonica tassa commemorativa de record, la Núria FELIU ens obsequià amb una dolça actuació: el recital d'un recull de belles poesies de sardanes (publicades en el seu recent llibre-disc titulat *Núria Feliu recita les sardanes més populars*).

Aquest any vàrem acabar de bona hora, cap a les cinc de la tarde, amb una improvisada sardana de germanor que va enaltir-nos el cors i els esperits.

Fi de festa i fins l'any vinent!, però no es poden pas acabar aquestes ratlles sense felicitar als organitzadors i a tothom que va fer possible aquesta tan reeixida diada.

Núria Feliu
llegint el pregó

Josep Maria Tarròs Vidal

Plaça Major

- Què Peret, som una nació o no som una nació?
- I tant que si, però una nació de mal avinguts i que sovint sembla que no sabem ben bé el què volem. Ens falten líders, visió de futur i directives clares. Crec que la majoria de gent pensa que els polítics que tenim avui, dediquen la major part de les seves forces a procurar conservar o conquerir el bastó de comandament.
- *Nihil sub sole novum*. Des de que el món existeix, aquesta lluita pel poder ha estat sempre present en tots els àmbits. Potser ara, en temps de democràcia i de profusió de mitjans de comunicació es fa més palesa, però no és nova.
- Probablement tens raó en aquest aspecte, però pel que fa referència a la claredat de les idees, dels projectes, de les normes a seguir i la determinació, és evident que estem als núvols. Caldria baixar-ne i tocar de peus a terra.
- Però el poble sembla que tingui les coses una mica més clares, al menys si ens basem en la manifestació del 10 de juliol a Barcelona. El fet de que en un país relativament petit com el nostre, surti al carrer una quantitat tan gran de gent per manifestar el seu rebuig a ésser trepitjat, és extraordinari amb lletres majúscules. Cal tenir-ho en compte i crec que aquelles imatges van causar un impacte en l'opinió internacional que s'hauria de cultivar i explotar. Ara ja no és tabú parlar d'independència i el recurs a la força per impedir una secessió és actualment impensable, al menys dins de l'Europa comunitària a la qual pertanyem. El camí a seguir? Complicat i ple d'esbarzers, però no impossible.
- No impossible però els de la *meseta*, s'aferren a l'actual Constitució que ens prohibeix moltes coses.
- La Constitució pot i ha d'evolucionar. Podem fer una comparació amb la Bíblia que és un text sagrat que no es pot tocar i segons el qual moltes coses com el divorci, no hi entren, però avui aquesta llei del divorci (i això només és un exemple) està admesa per tot arreu. Si dos no s'entenen es divorcien i és ben evident que Catalunya i Espanya no s'entenen, doncs perquè no s'ha d'admetre el divorci?

EL QUE NO MATA ENGREIXA

Continuem amb una secció de cuina: les receptes dels plats típics catalans que s'han realitzat a les darreres festes per socis del centre.

Recepta del Pa de Sant Jordi

(Cuineres: Tona Fernández i Montserrat Ferrer)

El pastís i el pa de Sant Jordi són idees recents, que s'han imposat a partir de la dècada de 1980 tot i que el 23 d'abril és feiner, fruit de la reconeguda i intensa tasca de promoció dels gremis de flequers. Fou creat pel Gremi de Flequers de Barcelona. És un pa de disseny que representa l'escut de Catalunya, quatre barres vermelles sobre fons groc. Elaborat amb gran cura a partir de tres pastes: de nous, de sobrassada i de formatge. És gustós i aromàtic.

Ingredients per la massa de pa de sobrassada:

- 300 gr de farina de força
- 15 gr de llevat fresc
- 150 gr d'aigua
- 120 gr sobrassada
- 5 gr de sal

Ingredients per la massa de pa de formatge i nous:

- 300 gr de farina de força
- 30 gr de llevat fresc
- 140 gr d'aigua
- 150 gr nous triturades
- 95 gr formatge ratllat o en pols
- 45 gr de mantega
- 10 - 15 gr sucre
- 5 gr de sal

Preparació:

- Prepareu la primera massa escalfant l'aigua a 40°C. Afegiu el llevat, el dissoleu i afegiu la resta d'ingredients.
- Amassar fins que quedi una massa elàstica i reserveu-la en un recipient durant una hora o fins que dobli el seu volum original.
- Feu el mateix procediment amb la segona massa.
- Un cop reposades, munteu el pa. Dividiu la massa de sobrassada en 4 parts i la de formatge i nous en 5. Feu tiretes de cada part i aneu intercalant, començant per la de formatge i nous de manera que quedi com la senyera catalana.
- Un cop junts deixeu reposar una horeta més.
- Poseu el forn a 180°C i fornegeu durant 20-25 minuts.

Recepta de la Coca de Sant Joan

(Cuiners: Joan Isaac Biel, Montserrat Ferrer i Josep Maria Tarrós)

La Coca de Sant Joan és sens dubte, una de les coques més populars i festives de Catalunya on es menja per celebrar la Nit de Sant Joan, la més curta i màgica de l'any. En trobem de molts tipus però aquest cop, us ensenyarem com es fa la de pinyons i fruita confitada.

Ingredients per la massa mare:

- 100 gr de farina de força
- 30 gr de llevat fresc
- 100 ml de llet tèbia

Ingredients per la decoració:

- 150 gr de fruita confitada
- 50 gr de pinyons
- sucre

Ingredients per la coca:

- 350 gr de farina de força
- 100 gr de sucre
- 45 gr de llet
- 2 ous
- 80 gr de mantega
- la ratlladura d'una llimona
- unes gotes d'essència de vainilla
- un pessic de sal

Preparació:

- Prepareu la massa mare dissolent el llevat en la llet i addicioneu-hi la farina. Un cop ben barrejat, deixeu-ho reposar un parell d'hores (o fins que hagi doblat el seu volum) tapat amb un drap i fora de corrents d'aire.

- En un bol barregeu la llet amb una mica de sal, la ratlladura de llimona, la vainilla, la mantega a punt de pomada i el sucre. Bateu una mica i tot seguit afegiu els ous. A continuació, afegiu la farina i amasseu fins que quedi tot ben integrat.

- Tot seguit ja podeu afegir la massa mare i amassar fins que no s'enganxi als vostres dits. Al principi costa una mica però amb paciència ja veureu com ho aconseguiu.

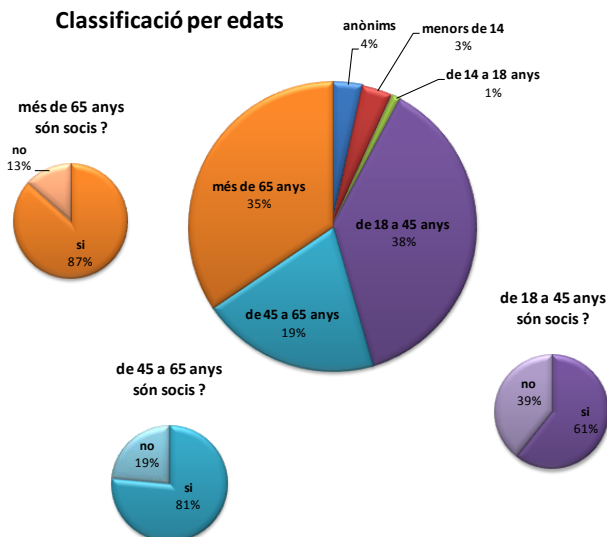
- Un cop ja està a punt, folreu la placa del forn amb paper sulfuritzat i poseu la massa, a la qual li donareu la forma desitjada (normalment ovalada) tot deixant un gruix d'uns 1,5 cm. Pinteua-la amb un ou batut.

- Decoreu-la amb la fruita confitada, els pinyons i el sucre i deixeu-la reposar a temperatura ambient fins que dobli el seu volum.

- Introduïu-la al forn, prèviament escalfat, i coeu-la a 180°C durant uns 20 minuts.

RESULTAT DE L'ENQUESTA

En primer lloc cal agrair a tothom per la seva col·laboració, sense vosaltres no haguéssim pogut recollir vora la centena d'enquestes. Val a dir que d'entre tots els participants, una vintena no eren socis, cosa que reflexa l'interès d'aquests per les activitats del centre.

El 73% dels enquestats consulta Internet freqüentment i el 62% van demanar rebre les notificacions del centre via e-mail. Aquest fet demostra clarament que les noves tecnologies prenen força, sobretot entre els més joves i que és un bon mitjà (ràpid i gratuït) de fer propaganda, dins i fora del centre, de les activitats organitzades.

Les sardanes i les festes tradicionals catalanes són les activitats culturals que més èxit tenen. 67 dels enquestats estan interessats en projeccions de cinema i teatre i 51 ho estan en cuina catalana. Referent als esports, apart de les retransmissions de futbol que és l'activitat per excel·lència, hi ha força gent interessada en fer altres tipus d'esports, com tennis i esports de muntanya (d'estiu i d'hivern). Altrament, hi ha també un bon número de gent que li agradaria participar en excursions d'un dia, tant siguin per visitar ciutats com natura.

Un comentari prou generalitzat ha estat que els nens preguin més importància en les activitats del centre, cosa que ja s'ha començat a fer amb les projeccions de cinema infantil i en certes festes populars.

Montserrat Ferrer

ACTIVITATS

CINEMA. — El dijous 14 de gener tinguérem l'ocasió de veure l'actuació filmada de TERRRRIFIC, un entreteniment humorístic del TRICICLE, aquest grup de teatre tan original i que tants èxits ha tingut no sols a Catalunya, sinó a molts altres llocs del món, ja que les seves creacions són essencialment mímiques i no cal saber la llengua dels protagonistes per comprendre'ls, puix que la seva forma de llenguatge és universal.

FESTA DE REIS. — Aquest any els tres grans personatges que són els Reis Mags d'Orient, feren la visita al nostre Centre el diumenge 17 de gener. Ja era una mica tard, però tenen tanta feina que no arriben a estar a tot arreu quan voldrien. Amb una gran assistència d'infants la festa va començar en l'explicació d'un magnífic conte per l'escriptora Montserrat Canela. Experta en aquestes

explicacions va atreure l'atenció de tots els petits i també dels grans durant una bona estona. Després arribaren els Reis i repartiren regals pels que havien fet bonat i fins i tot per d'altres que no n'havien fet tant. La festa es va acabar amb una xocolatada amb el pastis de Reis i com sempre fou un èxit.

CINEMA — El diumenge 24 de gener es passà el film *INDIANA JONES I EL REGNE DE LA CALAVERA DE CRISTAL*, en versió catalana. Noves aventures d'Indiana Jones. En aquesta ocasió, Indiana Jones viatja a Perú, on ajuda un jove rebel a trobar la Calavera de Cristall d'Akator, però els agents soviètics no els ho posaran fàcil.

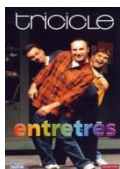
CONFERÈNCIA INFORMATIVA. —

El divendres 29 de gener tinguérem la visita d'una representació dels organitzadors de la plataforma SUÏSSA DECIDEIX, que vingueren de Zuric per informar-nos del projecte de votacions previst de realitzar el 25 d'abril aquí a Suïssa pels catalans que residim en aquest país, tal com s'ha fet i es fa a molts

pobles i ciutats de Catalunya. Ens explicaren amb tots els detalls de com aniria la cosa, recomanant el vot sigui el que sigui, per donar una mostra de bona democràcia.

MANDUCA. — Fou el fred del passat hivern o què?

El cas és que a alguns socis se'ls va donar per menjar, ja que en poc temps es van organitzar 4 sopars : un casolà (16 gener), un altra de *raclette*, (23 gener) el tercer d'espardenyes (13 de febrer) i el quart (20 febrer) de bacallà amb sanfaina, aquest darrer cuinat per la nostra *cordon bleu* Pilar Monpart.

PROJECCIONS DEL MES DE FEBRER. — El

diumenge 21 a la tarda es va projectar **MADAGASCAR 2** de dibuixos animats per la mainada i el dijous 25 al vespre poguérem gaudir veient en teatre filmat l'obra humorística del grup "El Tricicle" que porta el títol **ENTRETRES**.

SOPAR ESPECIAL. — El divendres 5 de març hi va haver un sopar especial de truites casolanes que aportaren diferents persones. N'hi havia de patates, de ceba, d'albergínia, de pèsols i encara d'altres, totes molt apreciades dels comensals.

ASSEMBLEA I CREMA DE SANT

JOSEP. — El dissabte 20 de març tingué lloc l'Assemblea General que cada any es reuneix en aquestes dates. Aquest any hi hagué una renovació de junta, amb elecció d'un nou president com es comenta en altres pàgines d'aquest butlletí i una vegada l'assemblea acabada es menjà la tradicional crema

de Sant Josep, que la nostra sòcia Francesca Ferrari ens elabora amb una especial dedicació, fruit de la qual en surt una excel·lent crema.

PROJECCIONS DEL MES DE MARÇ. — El

dimecres dia 10 vàrem poder veure l'enregistrament teatral de SIT –TRICICLE (Carles Sans, Joan Gracia i Paco Mir), muntatge molt ben trobat sobre els diferents aspectes de *la cadira* i el diumenge 21 es projectà el film de dibuixos animats *Ice Age 3: L'origen dels dinosaures*

PROJECCIONS D'ABRIL. — El diumenge 18 es va

projectar el film de dibuixos animats "UP" i el dimecres 21, en homenatge a Pepe RUBIANES, tinguérem l'ocasió de veure la projecció de teatre d'aquest singular artista: **RUBIANES SOLAMENTE**.

DIADA DE SANT JORDI. –

Fou el dissabte 24 d'abril que el nostre Centre va celebrar aquesta diada tan senyalada. Aquest any tingué un relleu diferent d'altres vegades. D'un costat es va organitzar un taller de creativitat pels infants, que crearen objectes força interessants i en un altre domini completament diferent, s'inaugurà una exposició de l'artista lleidatana Palmira Rius sobre tapisseria i escultures, comentada per l'autora. Aquesta exposició romangué oberta fins el 8 de maig. Per acabar es va servir un pisco-labis i com és tradició es regalaren roses a totes les senyores i també llibres per a tothom.

SARDANES EN PÚBLIC. – El dissabte 1er de maig el nostre grup sardanistic va actuar al gran magatzem Globus de Lausana. (Vegeu pàgina 22).

PROJECCIONS DE MAIG I JUNY. – El diumenge 23 de maig es projectà el film de dibuixos animats *PORTA'M A LA LLUNA*. El dijous 17 de juny es projectà *ÀNGELS I DIMONIS* film d'aventures per a adults i el diumenge dia 20 hi hagué una altra sessió per a infants que poguéren veure *PLANET 51*

FESTA MAJOR DE CASA NOSTRA. – El dissabte 12 de juny tingué lloc la gran festa que cada any celebrem els catalans de Suïssa. Aquest any la varen organitzar els amics de Zuric. Resum a la pàgina 28.

BALLADA DE SARDANES A MORGES.

El diumenge 13 de juny, en el marc de la *GRANDE TABLE* (una gran festa multinacional) que se celebra periòdicament a la veïna població de Morges, el nostre grup sardanistic hi va fer una exhibició del nostre ball nacional. (Vegeu pàgina 22)

CAMPIONAT DE PS 2: PRO EVOLUTION SOCCER.

El dissabte 19 de juny es va disputar el primer campionat Pro-Evolution Soccer de Play Station-2 al Centre. Una desena de joves es va reunir competint per parelles en un campionat del món de futbol de video-consola. Aquest va durar fins ben entrada la matinada. Bon ambient i molta rivalitat per emportar-se dues samarretes de regal amb les quals es va obsequiar a la parella guanyadora.

DIADA DE SANT JOAN. — La celebració d'aquesta popular diada tingué lloc el diumenge 27 de juny al *Refugi* de Gingins . Resum a la pàgina 18.

MINIGOLF. — Els diumenges 6 de juny i 4 de juliol, uns socis amants d'aquesta distracció es desplaçaren al camp de Bellerive per exercir aquest distret *esport*. S'ha de dir que no són gaires, però passar un parell d'hores d'aquest dolç i tranquil exercici, és una activitat molt plaent, sinó, probeu-ho.

ENS HEM ASSABENTAT

El 22 de març va morir a Vevey on vivia, el nostre soci Josep Oriol. Home jovial i esportiu, l'amic Oriol era molt apreciat de totes les persones que el coneixien. Tenia 76 anys.

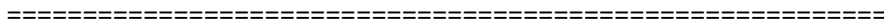
Joan-Antoni Samaranch, també soci del nostre Centre durant molts anys, va morir a Barcelona el 21 d'abril a l'edat de 89 anys. Encara que no venia gaire al Centre, ens tenia sempre presents aportant-nos ajudes quan calia.

I també el 10 de maig perdérem encara una de les nostres membres: la Victòria Bellmunt. Tenia 96 anys i fins fa uns mesos havia estat una assídua a tots els actes que es feien al nostre Centre. Era una de les sòcies més antigues.

El nostre més sentit condol a totes les famílies afectades

En Rafael Gorrite ha estat intervingut quirúrgicament per alguns problemes de cor, però tot li ha anat molt bé i ja l'hem vist pel Centre, completament restablert.

- La Consol Sanchez també és d'aquelles que ara veu el món més bonic, perquè ha estat operada amb èxit de les cataractes.
- Darrerament, en Gerard Soldevila, a causa d'una caiguda ha tingut problemes del fèmur i probablement s'haurà d'operar

Felicitats pels que han superat ja els problemes i els nostres millors desitgs pels qui s'estan encara recuperant.

- L'Eufresina Giner ens ha deixat per instal·lar-se definitivament a Premià de Mar. Vídua des de ja fa uns quants anys, junt amb el seu marit eren uns dels antics socis del Centre. Assídua dels berenars/sopars dels dissabtes, la trobarem a faltar. Li desitgem una bona reintegració a Catalunya.

- També en Gerard Vinyes ha deixat Lausana per anar a treballar al Japó dins de la mateixa empresa on treballava aquí, però esperem que un dia tornarà i que ens explicarà moltes coses d'aquesta interessant experiència.

- Gerardo Gimeno i Victòria de los Mozos han tingut la seva primera filla. Inés, que així s'anomena va néixer el dia 7 de maig i és una nena molt maca.

- La Pierrette i en Silveri Kirchner ja són avis per setena vegada des del 7 de juliol. La nena anomenada Camille Abigaëlle és filla de Nicolas Kirchner i Sandrina Pons

- Els nostres consocis Carme i Rolf Eberenz-Greoles han estat avis per primera vegada, d'un petit Víctor, primogènit del seu fill Manuel i la seva esposa Helena.

Enhorabona a totes aquestes famílies que han tingut el goig de rebre aquests magnífics nadons!

PREMIS BATISTA I ROCA

Entre els guardonats amb el premi JOSEP MARIA BATISTA I ROCA 2010 hi trobem en Pere Vergés de Zuric, a qui felicitem efusivament.

Els altres premiats en aquesta edició són:
Miquel Camprubí, resident a Tolosa de Llenguadoc (Occitània)

Christian Camps, resident a Agde (Occitània)

Joan Castanyer, resident a Frankfurt (Alemanya)

Heike Keilhofer, resident a Bonn (Alemanya)

Maria Llombart, resident a Nogent-Sur-Marne (França)

Kathleen McNerney, resident a Mount Morris (Estats Units d'Amèrica)

Carme Ortega, resident a Vancouver (Canadà)

Mercè Quixal, resident a La Plata (Argentina)

Miquel Serra, resident a de São Paulo (Brasil)

pere vergés

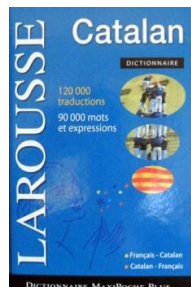
Aquests premis, que ja fa més de 20 anys van instituir l'Institut de Projectió Exterior de la Cultura Catalana, s'atorguen cada any a deu catalans o catalanòfils residents a l'exterior per mantenir la presència catalana en el món i augmentar el coneixement dels Països Catalans i la cultura catalana a l'exterior.

El Jurat d'aquest any estava constituït per Xavier Bada, Heribert Barrera, Teresa Clota, Enric Garriga Trullols, Dolors Làzaro, Rosa Sans, Josep Maria Solé Cavallé, i Xavier Tudela.

CONCURS

En els nostres Butlletins, a vegades se'ns hi escapen algunes faltes d'ortografia, però ara n'hi haurà alguna més que hem posat expressament perquè un dels nostres lectors pugui rebre en premi aquest interessant diccionari català/francès – francès/català. El guanyarà aquella o aquell que hagi trobat més faltes, que haurà d'apuntar en un paper i enviar-lo a l'adreça del Centre:

Centre Català de Lausana
Concurs ortogràfic
Rue de Genève 91
CH - 1004 Lausanne

La responsabilitat del contingut dels articles correspon als seus autors

CALENDARI LLIGA DE FUTBOL

2010 – 2011 Partits del Barça

diumenge 29/08/10:	Racing - F.C. Barcelona
diumenge 12/09/10:	F.C. Barcelona - Hércules
diumenge 19/09/10:	Atlético - F.C. Barcelona
dimecres 22/09/10:	F.C. Barcelona - Sporting
diumenge 26/09/10:	Athletic - F.C. Barcelona
diumenge 03/10/10:	F.C. Barcelona - Mallorca
diumenge 17/10/10:	F.C. Barcelona - Valencia
diumenge 24/10/10:	Zaragoza - F.C. Barcelona
diumenge 31/10/10:	F.C. Barcelona - Sevilla
diumenge 07/11/10:	Getafe - F.C. Barcelona
diumenge 14/11/10:	F.C. Barcelona - Villareal
diumenge 21/11/10:	Almería - F.C. Barcelona
diumenge 28/11/10:	F.C. Barcelona - Real Madrid
diumenge 05/12/10:	Osasuna - F.C. Barcelona
diumenge 12/12/10:	F.C. Barcelona - Real Sociedad
diumenge 19/12/10:	R.C.D. Espanyol - F.C. Barcelona
diumenge 02/01/11:	F.C. Barcelona - Levante
diumenge 09/01/11:	Deportivo - F.C. Barcelona
diumenge 16/01/11:	F.C. Barcelona - Málaga
diumenge 23/01/11:	F.C. Barcelona - Racing
diumenge 30/01/11:	Hércules - F.C. Barcelona
diumenge 06/02/11:	F.C. Barcelona - Atlético
diumenge 13/02/11:	Sporting - F.C. Barcelona
diumenge 20/02/11:	F.C. Barcelona - Athletic
diumenge 27/02/11:	Mallorca - F.C. Barcelona
dimecres 02/03/11:	Valencia - F.C. Barcelona
diumenge 06/03/11:	F.C. Barcelona - Zaragoza
diumenge 13/03/11:	Sevilla - F.C. Barcelona
diumenge 20/03/11:	F.C. Barcelona - Getafe
diumenge 03/04/11:	Villareal - F.C. Barcelona
diumenge 10/04/11:	F.C. Barcelona - Almería
diumenge 17/04/11:	Real Madrid - F.C. Barcelona
diumenge 24/04/11:	F.C. Barcelona - Osasuna
diumenge 01/05/11:	Real Sociedad - F.C. Barcelona
diumenge 08/05/11:	F.C. Barcelona - R.C.D. Espanyol
dimecres 11/05/11:	Levante - F.C. Barcelona
diumenge 15/05/11:	F.C. Barcelona - Deportivo
diumenge 22/05/11:	Málaga - F.C. Barcelona

